

อยากรู้ลองอ่านดู

นำเสนอเมื่อ : 4 ก.พ. 2552

อยากรู้ลองอ่านดู

ชีวิตของคนเรา

คนเรานั้นเกิดมาจะต้องผ่านวัยเด็ก, วัยรุ่น และก็มาวัยผู้ใหญ่ สุดท้ายเลยก็วัยชรา
เกิดขึ้นมาต้องได้รับการเรียนรู้ไม่ว่าจะจากที่แห่งไหนได้ หรือจากวิธีการใดก็ตาม ก็เรียกว่าการเรียนรู้ทั้งนั้น
การเรียนรู้นี้แหละนำไปให้เราทำงานหรือทำกิจกรรมที่มีขึ้นในชีวิตประจำวันได้
ถ้าผู้ใดไม่ใคร่เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ย่อมไม่ถนัดแต่อาจจะทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จแต่ก็กว่าจะสำเร็จได้นั้นก็ต้องใช้เวลา
มากกว่าบุคคลที่ใคร่เรียนรู้มา วันนี้จะมาให้สิ่งที่ควรนำไปคิดสำหรับเด็กวัยเรียน ก็มีขอความอยู่ว่า

***เป็นนักเรียนต้องพากเพียรเขียนอ่าน การบ้านการงานก็ต้องสน

จะเหนื่อยยากลำบากก็ต้องทน อย่ากังวลว่าตนทนระกำ

คำเข้าหนักเอาเบาสู้ เชื่อฟังครูผู้ใหญ่ท่านสั่งสอน

อย่าทำตนเล่นตัวจนแสนงอน อย่าปากบอนคอยแค้นหาเรื่องหัน

มันเป็นฮ่ายเป็นฮ่ายกินข้าวโตโตโตความเพิ่น เจ้าผู้สูงเงินเทินเงินเทินใหญ่บ่ถูกทหาร

แนวซี้ครานซี้ครานเขาถามว่าแม่นลูกไฟ ครูผู้ได้เพิ่นสอนมันเป็นหยั่งจั่งมาคราน....

นี่ก็เป็นกลอนที่ได้แต่งขึ้นให้นักเรียนที่มีปากเสียงกันเมื่อเวลาครูสอน
พ่อกับแม่ก็จะโทษครูบาอาจารย์ที่ทำการสอน แต่ในบางโอกาสครูบาอาจารย์ก็จะถามคืนว่าเจ้าเป็นลูกผู้ใด
คือซี้คราน ก็หมายถึง ซี้เกียด